

TALÁLKOZÁS

Azt mondod, tíz év? És csak úgy elröppent?

És még csak nem is böriben voltál. Hanem szabadon. És csak ittál és énekeltél. És volt egy próbatermetek, és ott is aludtatok. És megkeféléltél mindenkit, aki felajánlkozott.

És naná, hogy fogalmad sincs a városok, falvak, nők nevééről. De semmi-re se volt gondod. Alád szerveztek mindent. Sokat is kerestél, de elittátok, mondod.

Pia mindig volt, de kaja szinte sosem. Node elröppent, mondod keserűn.

Mert fiatal vagy, és szánsz minden öntudatlan napot, évet most már. És az elivott pénzt is. Míg én, bár nem mondom, irigyellek. Nekem most jól jönne a te elillant tíz évéd a nyugdíjig. Engem ugyan nem érdekelne, ha csak úgy elröppenne. Mindennapok nélkül, egészben. Mert de jó is lenne, ha nem kellene időre kelni, indulni, végezni minden apró és nagy dologgal. Ha nem kellene időre leadni a gáz- és villanyóra állását, időre csekket fizetni. Rájönni minden hónapban, hogy milyen kevés a szabad felhasználású pénzünk. Hogy mire odaadjuk a kellő forintokat, szabad forintjaink alig maradnak. Tudod, amit arra költenénk, ami egyediségünket határozná meg. Könyvre, zenére, vitaminra és szandálra. Miközben a kínálat bőséges. Mint-ha a túltermelési válság egyre inkább túltermelési válságabb volna. Mert úgy kínálnak már mindent, mintha mi nem is kellenénk semmihez, csak a pénzünk. A kaját forrón, díszesen, már-már előrágva, a szavakat, kultúrát szájbarágva. Csak lassan és röviden. Az eladás érdekében még az agyunkat is kímélni akarják. Háttér maradjon minden, kizárható legyen, ha kényünk úgy kívánja. Szép kis ruháinkat meg tökéletes próbababák hordják.

Szóval irigyellek téged, pedig hogy igyekeztem. Hogy irigység ne sápasz-sza az arcomat. Májam ne termeljen hiába epét, mert nekem meg ebből a józan szabadságból van elegendem.

Ahova te vágyasz, ahova te igyekszel éppen.

VALLÁSFÉLTÉSBŐL

Hogy mondtad, fiam? Főbe lőttek egy tizennégy éves fiút, mert popzenét hallgatott?

Mert eltérítette volna őt a mecsettől, hogy oda menjen, és az imámját hallgassa? Félték, hogy tekintélyt vesz az imám, a Korán?

És te hiszed, hogy az ember, mint egy repülő, mint egy halállal fenyegetett pilóta, eltéríthető?

Hogy példát kell statuálni, te hiszel ebben? Abban, hogy tiszta, lelkes, de mégis átgondolt istenhít születhet félelemből?

És mondd, nem kérdve, felkészült vagyok-e, hogy azért csinálják, azért tiltanak le minden indulatkiélést, zenét, nőt, alkoholt, hogy minden emberi szenvedély, indulat az önkéntes robbantásokhoz legyen, maradjon meg.

S én hebegem, hogy nem is tudom, hogy van ez. Mert mostanában elég sok arab ismeretterjesztőt nézek, és azokban a filmekben pattogó, szenvedélyes zene megy. És mintha *csinálni* szabadna nekik a zenét. Mondom. Zenélni, énekelni szabad.

Persze, persze. Lelkesítő, harci zenéket, amiknek a végén az imámnak csak egyetlen dolga van, hogy felemelje a kezét, és megmutassa az irányt. Hogy merre kell menni, merre van az ellenség.

S ez már ismerős nekem is, de harci dalokat élőzenében itt nemigen lehet hallani. Az már itt, remélem, elmúlt. Mégis izgat, idegesít a téma.

Mert a kvantum-összefonódás elmélete szerint. Ha valahol a világban ellenségre eresztő, vadító zenét csinálnak, az hat valahol máshol. S én már, nekem már lassan a visszahúzódból lesz elegendem. Ott előre, hangosan, vadul, akkor itt vissza, némán, szelíden. Hogy egyensúlyban maradjon a világ.

No de ennél tőrőbb. Birkább én már nem tudok lenni. Úgy látszik, kész vagyok arra, hogy leöljenek. Bár a fene se érti, fiam. Kezdetben a muzulmán vallás volt a legszelídebb. Az arabok katonai védelmet nyújtottak mindenütt a világon, ahova eljutottak. Cserébe adót kaptak, és a lakosság vagy áttért vagy nem az ő hitükre. De úgy látszik, mára csak a harcosságuk maradt. A képességük, hogy harcra lelkesítsék a fiataljaikat. S a mézesmázosságuk, hogy ahova mennek, az nekik az ígéret földje lesz. Mert ők biztosan Allah elé toppannak, míg szüleik halálukig élvezni fogják a földi életet a pénzből, amit kapnak.

Szóval, fiam, úgy látszik, harcra lelkesíteni tudnak. Csakhogy az irány...

Az imám karja errefelé mutat. Hogy is ne, hisz' rombolni való már csak errefelé van. Még Palmirát is lerombolták, hogy tisztább, kivehetőbb legyen

a cél. Ne zavarjon be semmi. Ne kelljen egy pillanatra se megállni, útban a cél felé. De nekem akkor sincs kedvem harci indulókat tanítani neked. Bár megijesztesz, hogy azt mondod, olyan ez a város hétvégén, mint egy zombitelep. Részeg, figyelmetlen gyalogosok kelnek át mindenhol a zebrán. Bizisten, olyanok lettünk, olyan állapotba kerültünk, mint Jeruzsálem, amikor Mohamed a hegyre ment elmélkedni.

És lejöve betiltotta az alkoholt, a szabályozatlan szexet, és letette a muszlimok öt vallási alappillérjét. Allah, alamizsna, böjt, mekkai zarándoklat, ötszöri ima.

TARTÁLY

De mondd meg, miért nem lehetünk szemetesek? A tulajdonviszonyainkat pontosan ez fejezné ki a legjobban.

Nem? Miféle szemfényvesztés ez megint? Hogy a főváros visszaállít a közterekre szeméttárolókat. Mert erre még van pénz.

Hogy legyen hova dobni a szemetünket. Erre van, hogy rendszeresen üríttessenek egypár ócska tartályt. Viruló zöld színben, kis rajzocskával, hogy ide dobd, ide a szemetet. Mert világváros ez, itt nem lőnek. Csak csalogatnak. Bele a kultúrába, légkondis múzeumokba, képtárakba és történelmi intézményekbe.

Miközben lőnek, már megint lőnek. És nem lőnek úgy igazán, mert a szeméttel vannak elfoglalva. Miközben a gyerekeink beletompulnak, belekövérednek a vitaminhiányba. Az öregeknek meg megszakad a szívük egy kis tejért, és rágják kelletlen a szociális étket öt napig. A hatodik és hetedik napon pedig feltámad bennük a vágy a haragra. A régen érzettre, kedvesre, hogy ugyan akkor mi végre volt évtizedekig az a sok munka? És főleg lelkesedés, ha most. Most ha ébred is kicsi tettvágy, pucurka indíték, nincs főznivaló. Akkor sincs, azért sincs, mintha a világ lázadna fel ellenük. És akkor mi végre ez a színjáték? Mire a törekvés, hogy a szemét a helyére kerüljön?

Ha ezek az emberek, gyerekek, öregek az agyunk közterein maradnak?
És fújja őket a szél összevissza?

TRIPLA BÖRTÖN

Ne hagyd magad, nyomjad csak belé!

Jajgat ez már minden nyomásnál, mi már megszoktuk.

Te még nem. De nem baj, majd te is rájössz, mekkora színész az öreg hölgy.

De nem tehet róla, ebben meg neked van igazad. Nem hogy jajgat minden falathoz. Vagyis nyelethez, amit nyomunk neki a szájába fecsiből. De ne félj, nem a szurítól fél, dehogy. Csak kényes a gyomra. Tudod te is, hogy könnyen hányós.

De hát éhen halni csak nem hagyhatjuk. Nézz csak rá, fehér bőrű, vörös hajú fajta. Ki tudja, honnan keveredett ide, közénk. Tán rablott lány volt az anyja vagy az úke. Üköse, na, mert ilyen itt nincs. Félárnyékban nőtt, tejfehér, vékony bőrű lány. A feneké úgyis mindig kisebesedik. A saját piszka marja ki. Ennek még a saját vizelete is túl erős, ez még a saját húgyában se tud egy jót fetrengeni. Vagyis pihegni, mert nő, és nem is részeg. De kényes, az biztos. Folyton körömvirágkrémmel kengetjük, vakoljuk a fenekét, nehogy felfekvése legyen. És a gyomra, belei? Hát, azokról jobb nem is beszélni.

Mert gondold csak el, lehet, hogy valaha kuriózum volt, női ritkaság, még az is lehet, hogy a férfiak ölték is érte, a nők meg hajba kaptak miatta a féltékenységtől, lehet. Lehet, hogy ennek a ritka emberi alfajnak az útját hullák kísérték. Lehet, ráadásul ennek nem zöld, ritka zöld, hanem ártatlan kék szeme van. Szóval vonzó volt ez hetedízigen visszafelé. De egyrészt a gyomra kényes volt. Máshonnan jött gyomor volt, máshoz szokott. Hát úgy fogadott be mindent, hogy a felét kilökte. És ez is valami ősi dolog volt, úgy látszik. Idegen helyen az első reakció a hányás. Biztos, ami biztos alapon. Hátha árt az idegen étel, viszont ami bent marad, az elég lesz bőven a megmaradáshoz. Végül is, ha meggondolod, a bulimiások olyanok, mint az idegen helyre hurcolt rab szüzek. A gyomruk jelzi, hogy rossz helyre kerültek. Pedig hát nem mentek sehová, csak felnőttek, és egy rossz, idegen kultúrába nőttek bele, egy ducikat elutasító kultúrába. Mintha a kövérek mások ételét ennék el, mintha fekete kisgyerekek kezéből ütnék el a rizses tálkát. Pedig dehogy.

De az tény, hogy régebben, nagyon régen a gyomrunkkal is sok mindent érzékeltünk. És ha kellett, a gyomoremlékezet rossznak ítélte a kaját, könnyen ki tudtuk hányni, se. Úgy látszik, ritkaságot nem jó sokáig birtokolni, mert őrizni kell, és az fárasztó, perc alatt. Te, még az is lehet, hogy a refluxosoknak, a könnyen hányóknak van igazuk. Túl sok minden van már itt,

amit nem kellene bevegyen az ember gyomra. Nemhiába mondjuk valami erkölcsileg gusztustalan dologra, hogy nem veszi be a gyomrunk.

Te, gondoltad volna, hogy az erkölcs, az emberi ítélkezgetés, a humánum a gyomorban lakik?

Szóval ez az asszony ritka példány volt egyrészt. Etesd csak azért, ha olykor öklendezik is. És tényleg van is neki öklendeznivalója. Mert a többiek, a nővérei mind szerencsét kovácsoltak a ritkaságukból. A fehér bőrükből, vörös hajukból, amik ugye már-már prostiszerűek. De ugyanakkor nekik ott volt az ártatlan, kék, síksági szemük. Ami magához vonzotta a síksági férfiakat. És nemcsak úgy, egy-egy pillanatra kapták fel őket, nem. Hanem hazacipelték örökre. És óvták őket, vigyáztak rájuk, és beléjük haltak hamar. Vagyis a saját féltékenységükbe, hogy ezt a ritkaszép asszonyt elszereti valaki tőlük. Úgy látszik, ritkaságot nem jó sokáig birtokolni, mert őrizni is kell, és az fárasztó, az felőrli az idegeket és a májat. Nézd is csak meg a fényképeket, ott is a nővérei vannak, nagy asztaltársaság közepette aranylanak, mosolyognak, az isten tudja, hányadik férjük oldalán. De ő, nézd csak, egy képen sincs rajta. A nagy, keretes arcképen se ő van, hanem az egyik nővére, és amíg tudott beszélni, elmondta, hogy ő. Ő az, a nővére, akire mindig is felnézett, aki mellett ő sehol se volt. És tényleg nem volt sehol, mert neki hiába, pedig volt neki is, de hiába volt ritkaszép bőre és haja, ő árnyékban maradt. Neki csak egy férje volt, akinek még gyereket is szült. Vagy éppen hogy a nővérét tolta maga elé, őt tartotta pajzsként a férfiak ellen, a megigézetek elé. De aztán, úgy látszik, ő is belejött a pasizásba. Hisz' férje mégis lett, igaz, csak egy, de valahogy, látod, mintha mindez meg se történt volna vele, te jó isten. Mit érezhetnek a gyerekei, ha jönnek, és azt látják, hogy az anyjuk arcképe sehol, a papa is sehol, az ő apjuk sehol, egy képen se. Mintha ők meg se történtek volna. Hát nem ciki? Mintha ők ki se jöttek volna édesatyjuk zacskójából, na! Hát nekik se lehet könnyű, hogy sehol sincsenek. Pedig hát az anyjuknak, a finom bőrű vörös lánynak egyetlen igazán jó tette volt, hogy ezt az átkos-áldott vörösséget elkeverte, belekeverte a mi völgyisivatagi férfijainkba. Vagyis csak egybe, mert ez hűség volt, dehogymert volna hűtlen lenni, de várta. És talán még most is várja az igazit. Látod, csak úgy kellene élni, hogy mindig a szívünkre hallgatunk. Hogy ne kelljen így, visszafelé eltüntetni mindenkit, minden most élő és majdani leszármazottat, papástól, mindenestől. De hát ő nem merete, ahogy a nővére, fenékgig inni az élet poharát, mézével, mérgével együtt, ahogy a lánytestvérei.

És a harmadik csapdája, látod-e, hogy idős. Már idős asszony ő is. És az idősek, valami ősi micsodától indítatva, nyammogva, csipegetve, csak úgy

mellesleg esznek. Jelzik, hogy dehogy akarják ők elenni az ételt a fiatalok elől. Hogy ne űzzék el őket a családi, melengető tűztől, kajaforrástól. Hát ez is így eszik. A folyékony ételt is lassan, nyammogva. No meg, te, ha odabújik, odasomfordál egy gyerek őhöz, tudja etetni. Megrágott, jó ételt adni a szájába a kicsinek. A nyáltól kicsit már előre meg is emésztve.

Végül is, ha belegondolsz, a már nem szopó embergyerekeket ezek a megtúrt öregecskék tartották életben a le nem nyelt, folyékony étellel. Míg s picikék apja harci tanácsot ült, hogy hogyan cserkésszék be az antilopot, vagy ha kimúlt egy dominancia-csetepatében. Az anyjuk meg gyűjtögető életmódot folytatott, bóklászott szabad prédaként az erdőben. A kardfogú tigris prédájaként. Hát fogalmam sincs, hogy mennyi lehetett akkor az ember várható életkora, de ha megérted, hogy a tűz körül hagynak, akkor már sínen voltál. Legfeljebb az éhes kölykök ugráltak a hasadon. Hogy köpjél már nekik is egy kis ételt. Vagy hányjál. És akkor már inkább köpött az Isten leánya. Bár várjál, akkor még sokistenhitű volt az ember. Vagy az se. Mert mindentől félt, minden az ő istene volt. Minden, ami nagyobb és zajosabb volt nála.

És látod, ez. Ez az öregecske nősténye az embernek életben maradt, és hirdeti az ember jóságát, csak szemünk is legyen rá. Mert azért jönnek a rokonai őhöz felváltva, csapatostul. Ők ragaszkodnak hozzá, pedig neki jóformán meg se születtek.

De te ezzel se törődj! Jajgat ez minden falathoz ráadásul, az elsőhöz is. Mintha már dugig volna. Pedig lehet, hogy csak a büntudat gyötri, hogy így kibabrált a világgal. Szült is, meg nem is. Volt is papa, meg nem is. És mondaná, mondaná is mindezt, ha fülünk volna rá.

De nincsen. Csak Isten végtelen kegyelme, az borítja be őt már lassan, az áldott palást. A felejtés irgalmas palástja.

Látod-e?